

Arrest

nr. 273 260 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De administratieve diensten van de stad Dendermonde brachten verweerder op 8 december 2021 op de hoogte van het feit dat verzoeker op onwettige wijze in het Rijk verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 1 februari 2022 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [N.A.]
[...]
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig paspoort (of een als zodanig geldige reistitel) en geen geldig visum of geldig visum-vervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner, haar meerderjarige niet inwonende kinderen en zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Art. 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land. de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat het bevel het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van art. 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder dus de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Er rust een positieve verplichting op de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. ”

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Er is in casu wel degelijk sprake van een beschermenswaardige relatie in de betekenis van art. 8 EVRM.

Zoals eerder uiteengezet, is het gezinsleven van verzoeker verankerd in België. Hij heeft hier al jarenlang een relatie met mevrouw [V.B.M.-T.]; zij wonen samen.

Naast het koppel zelf, hebben verschillende mensen verklaard verzoeker reeds zeer lange tijd te kennen (stuk 2), zowel vrienden als zijn familie zelf. Immers heeft zijn zus, in België een legaal verblijfsrecht.

Verzoeker verblijft in totaal reeds 7 jaar in België. Gelet op deze verblijfsduur kan niet betwijfeld worden dat verzoeker in België lokale verankering kent - hij heeft hier zijn privéleven uitgebouwd, heeft hier zijn sociaal netwerk.

In de bestreden beslissingen wordt met deze lange opbouw van een privéleven in België geen rekening gehouden.

De verwerende partij maakt zich er in de bestreden beslissingen van af door te stellen dat er geen bewezen familie- of gezinsleven is. Hierbij wordt echter voorbijgegaan aan het beschermenswaardige privéleven van verzoeker.

Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Bij de bestreden beslissingen wordt geen rekening gehouden met de duur van verblijf in België en de daarin ontwikkelde sociale verankering in België. Gelet op deze lange duur kan het niet anders dan dat het netwerk van persoonlijke en sociale belangen van verzoeker in België gevestigd is.

In deze context dienen verder, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen regelmatig aanhaalt in haar rechtspraak, volgende elementen in aanmerking te worden genomen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66):

- De omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie*
- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt*
- De vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling*

Wat het eerste punt betreft: verzoeker verblijft al 7 jaar in België. Dat het gezinsleven van verzoeker aan België gebonden is, is hierboven uiteengezet. Ook op ruimer familiaal vlak heeft hij hier sterke banden. Zijn zus en schoonbroer verblijven eveneens in België. Verzoeker heeft hier banden opgebouwd met zijn schoonfamilie en vriendschappen gesmeed (stuk 2).

Ten tweede wordt het gezinsleven van verzoeker duidelijk en ernstig belemmerd door het feit dat hij fysiek van zijn partner gescheiden wordt door een afstand van een paar duizend kilometer.

Men stelt in de bestreden beslissing zeer algemeen dat een "tijdelijke scheiding" niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM. Het is echter uiterst onduidelijk wat onder "tijdelijk" wordt begrepen. De procedure kunnen immers vele jaren in beslag nemen.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode een ernstig en niet te herstellen nadeel kan veroorzaken en dus een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. (Zie R.v.St. 28.01.2002, n° 102.960 en R.v.St. 04.03.2002, n° 104.280).

Gezien de omstandigheden is het verder bijzonder moeilijk het gezinsleven verder te zetten in Marokko. Verzoeker heeft reeds een leven opgebouwd in België; het volledige leven van zijn partner speelt zich af in België daar zij in België is geboren, de Belgische nationaliteit heeft en ook steeds in België heeft gewoond (stuk 3). Dan blijft enkel nog contact op afstand mogelijk via moderne communicatiemiddelen, wat bezwaarlijk kan beschouwd worden als een toereikende wijze om langdurig een relatie te beleven.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw., gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

2.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet zonder meer blijkt dat verzoeker een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met M.-

T.V.B. of met enig ander persoon in België. Het loutere feit dat verzoeker een aantal maanden op hetzelfde adres verbleef als M.-T.V.B., een Belgische vrouw die eenendertig jaar ouder is dan verzoeker, laat niet automatisch toe om tot dit besluit te komen. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker, ondanks zijn bewering dat hij een jarenlange relatie met deze vrouw heeft, nooit het initiatief nam om een verblijfsaanvraag op grond van zijn voorgehouden relatie te doen. Er moet daarenboven worden vastgesteld dat M.-T.V.B. verklaarde dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht, verkoos bij vrienden in Brussel te gaan inwonen. Een dergelijke houding is moeilijk verenigbaar met het bestaan van een hechte relatie, wat één van de elementen is om te kunnen spreken van een gezinsleven. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker en M.-T.V.B. enig gezinsleven hadden en nog zouden hebben, dan nog moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf en deze beslissing dus bezwaarlijk kan worden beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die zou nopen tot een verregaande belangenafweging. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsers-land; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij en M.-T.V.B. enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk is. De toelichting dat M.-T.V.B. in België is geboren, dat zij de Belgische nationaliteit heeft en dat zij tot op heden steeds in België heeft gewoond, laat niet toe te besluiten dat zij verzoeker niet zou kunnen vervoegen in zijn land van herkomst. Wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar een gezin willen vormen impliceert dit doorgaans dat één van beiden het land van herkomst dient te verlaten. Er kan, gelet op haar leeftijd, niet worden aangenomen dat M.-T.V.B. nog professioneel actief is in het Rijk en er worden ook geen andere elementen aangevoerd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze vrouw verzoeker niet elders zou kunnen vervoegen en die verweerder over het hoofd zou hebben gezien. De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien ook niet om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen met het oog op een gezinsleven in België. Het gegeven dat hij hiervoor eerst het Belgisch grondgebied dient te verlaten leidt niet tot de conclusie dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat voormelde verdragsbepaling geen vrijgeleide vormt om alle andere regels, die erop zijn gericht de samenleving te ordenen, naast zich neer te leggen. Er blijkt voorts ook niet dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het enkele feit dat verzoeker reeds jaren onwettig in het Rijk zou verblijven leidt niet tot dit besluit. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij de persoonlijke en sociale banden die hij stelt te hebben ontwikkeld, alsmede de banden met familieleden die in België wonen niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Dergelijke banden kunnen in regel gemakkelijk worden bestendigd door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. Er blijkt tevens niet dat verzoeker "*economische belangen*" in België heeft. De Raad benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden geconcludeerd dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. In zoverre verzoeker er op lijkt te willen wijzen dat verweerder, gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moest houden met zijn gezins- en familieleven, kan het volstaan te verwijzen naar het voorgaande en te duiden dat niet blijkt dat enig relevant gegeven over het hoofd werd gezien.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan op basis van de verstrekte toelichting niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK